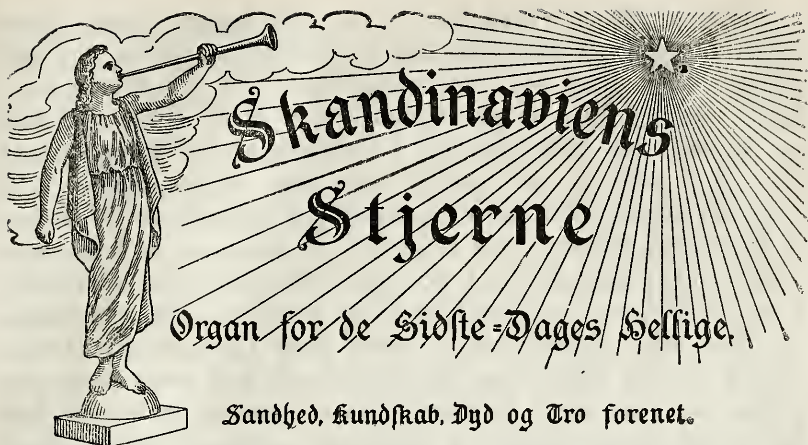

Nummer 22	15. November 1915	64. Aargang

Tale af Ældste Anthony W. Ivins

ved Foraarskonferencen i Salt Lake City i April 1915.

Beviser for, at et stort og vidunderligt Værk er paabegyndt. Evangeliet skal blive prædiket i hele Verden. Indsamlingen til Zion af de Hellige fra alle Lande. Mange Millioner Mennesker skulle endnu advares. De Hellige skulle være interesserede i nationale Affærer. Saavel den politiske Stat som Kirken maa regjeres i Henhold til Retfærdighedens Principper.

„Se, et underfuldt Værk er begyndt og er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn; derfor ser til, o I, der indgaa i Guds Tjeneste, at I tjene ham af Eders ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, at I kunne staa ulastelig for Gud paa den yderste Dag." (Pagt. B. 4:1—2.)

Jeg formoder, Brødre og Søstre, at de forskjellige Ting, der have været forhandlede ved denne Konference, og de inspirerede Ord, som ere blevne talte, have ledt os til at tænke paa forskjellige vigtige Spørgsmaal, og der har uden Tvivl været enkelte Ting, som særlig have fængslet vore Tanker, skjøndt alle Emner hver for sig have været af stor Vigtighed. Saaledes har det i hvert Fald været med mig. Fra denne Konferences Begyndelsesmøde, da Kirkens Præsident gav os den udmærkede Rapport angaaende Kirkeforholdene, har jeg tænkt paa de Ord i Pagtens Bog, jeg læste for Eder. Denne Aabenbaring blev given mere end et Aar, førend Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var lovmæssig organiseret. Mormons Bog var oversat, trykt og udgivet; nogle faa Mænd og Kvinder vare bragte til Forstaaelse af det sande Evangelium og af Guddommeligheden af det Værk, der var paabegyndt

af den unge Mand, Joseph Smith, der som Herrens Profet havde oversat og publiceret Mormons Bog til Verden; men Kirken blev først organiseret og stiftet paa lovformelig Maade med sex Medlemmer i Fayette, Seneca Amt, New-York Stat, den 6. April 1830. Den samlede Rigdom, som disse Folk vare i Besiddelse af, var næppe tilstrækkelig til at trykke og publicere Mormons Bog, og dog paahvilede det denne lille Haandfuld af Mænd og Kvinder at forkynde for Menneskene, at Faderen og Sønnen havde aabenbaret sig paany, og at nærværende Tids Evangelie-Husholdning i Henhold til Profetierne var paabegyndt. Deres Mission var at modvirke falske Lærdomme og gjøre dem magtesløse samt lægge Grundvolden til Guds Riges Oprettelse paa Jorden.

Jeg har set tilbage paa de forløbne 85 Aar, hvori Kirken har existeret, og gjort nogle Sammenligninger. Jeg har spurgt mig selv: Ere de Ord, jeg har oplæst, og som Herren udtalte til Joseph Smith, førend Kirken var organiseret, opfyldte, og er det bevist, at de ere sande? Og jeg har fremholdt for mig, at Kirken i Løbet af disse 85 Aar er voxet fra den lille Haandfuld til den store Mangfoldighed i Sammenligning dermed, som nu udgjør Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg har foreholdt mig, at Evangeliet siden hin Tid er bleven prædiket i enhver af Unionens Stater, at det er bleven prædiket i Mexiko og Kanada, i Sydamerika og i de skandinaviske Lande i Nordeuropa, hvor mangfoldige Mænd og Kvinder siden hin Dag ere bragte til Kirkens Fold, Mænd og Kvinder af israelitisk Slægt, til hvis Forfædre Forjættelserne fordum bleve givne, og som nu, da det sande Evangelium paany bliver forkyndt, slutte sig til Kirken og blive talte blandt Guds Hellige. Jeg har fremdeles tænkt paa, at Evangeliet siden hin Tid er bleven prædiket i Tyskland, Belgien og Holland, i enkelte Egne af Frankrig, paa de britiske Øer og i det tyrkiske Rige; at det endogsaa er bleven forkyndt i Indien. I Kina have vi endnu ikke udført meget med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse, men i det japanesiske Kejserrige saavelsom til Menneskene, der leve paa de polynesiske Øer i det stille Hav, bliver Evangeliet forkyndt. Siden hine Dage have mangfoldige Tusinde troet og adlydt Evangeliets Bud. Paavirkede af Herrens Aand ere de blevne ledte her til Bjergenes Dale. Idet Kirkens Medlemmer bleve drevne fra Sted til Sted i deres Fattigdom og Nød, førtes de fleste af dem tilsidst hertil, og Resultaterne af de Helliges Indvandring se vi omkring os paa alle Sider.

Der er mange Individer i Kirken i Dag, som hver for sig eje mere, end Kirkens Medlemmer tilsammen ejede paa den Tid, da Herren ytrede de Ord, jeg oplæste. Evangeliet er bleven prædiket næsten allevegne. Jeg tror, jeg med Vished kan sige, at der ikke i hele Verdenshistorien kan paavises et Sidestykke til vort Folks Historie. Maaske større Mængder af Folk ere blevne ledte ind i Kirken i andre Tids-

perioder, naar Evangeliet har været forkyndt, men Evangeliets Forkyndere have i hvert Fald aldrig før rejst til Jordens fjerneste Egne, med andre Ord rejst hele Jordkloden rundt for at prædike Evangeliet og bringe mange af de Troende hertil fra al Verdens Lande og organisere dem i stærke Kommuner, uagtet de ere fremmede for hinanden og tale forskjellige Sprog; de have bragt dem til at leve i Harmoni, i Enighed og med fælles Hensigter og saaledes udføre Guds Hensigter paa Jorden. En lignende Gjerning er aldrig før bleven udført blandt Jordens Folkefærd. Herren sagde, at et stort og vidunderligt Værk skulde blive udført, og jeg tror, at vi ere retfærdiggjorte i at sige, at han har ladet sine Ord blive opfyldt paa en Maade, som i Sandhed er vidunderlig. Vi sige dette i al Ydmyghed. Herren har udført dette Værk og vil fortsætte med at udføre Værket gjennem sine bemyndigede Tjenere, Mænd, paa hvem det hellige Præstedømme er bleven beseglet, og som ere udsendte af hans Kirkes Autoriteter for at forkynde Evangeliets Sandheder i hele Verden.

Naar vi overveje disse Kjendsgjerninger og disse udmærkede Resultater, ere vi da retfærdiggjorte i at sige, at nu have vi gjort nok, og at nu behøve vi ikke at gjøre mere? Jeg tror, at vi ikke kunde indtage en mere farlig Stilling, hverken som enkelt Individ, som Kommune eller som Nation, end at sige, at vi nu have naaet det Punkt, hvor der ikke er mere at gjøre, intet mere at udføre; thi gjorde vi det, vilde Fremskridtet og Udviklingen ophøre. I det Øjeblik, vi tænke saaledes, vil Tilbageskridtet begynde. Saa jeg ser foran mig et Kæmpeværk blive udført paa samme Maade og ved samme Midler, som dette Forløsningsværk hidtil er blevet udført, nemlig ved Guds Kraft; jeg ser, at en endnu større Gjerning vil blive udført i Fremtiden og en endnu større Virksomhed end hidtil blive udfoldet fra Kirkens Side, og jeg ser, at Evangeliets Gjerning vil kræve vor hele Opmærksomhed og Energi, og at det bliver nødvendigt for os at opbyde al vor Troskraft for at udføre vor himmelske Faders Villie. Skjøndt Evangeliet i al Almindelighed kan siges at være bleven prædiket i de fleste Lande i Verden, saa er det dog saaledes, at kun en lille Del af Jordens Indbyggere hidtil har hørt det eller beskuet nogen Mands Ansigt, som har været i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt og været autoriseret til at tale i Herrens Navn i denne Evangelie-Uddeling. Millioner af Folk i vort eget Land have endnu ikke hørt Sandheden, og Millioner af Folk i den gamle Verden, saasom i Rusland, Kina og Indien, Mexiko, Mellem- og Sydamerika, maa endnu høre Evangeliet paa samme Maade, som vi have hørt det.

En af de store Ting, hvis Udførelse vil paahvile os i Fremtiden, er Forkyndelsen af vor Forløsers Evangelium til de forskjellige Indianer-Stammer, der tilhøre Israels Hus. Jeg tror Alt, hvad der er skrevet

i denne Bog, fra hvilken jeg har læst, Lærdommens og Pagtens Bog. Jeg tror paa Guds Løfter, som de ere os givne i Mormons Bog. Jeg har modtaget stor Styrke ved Læsningen af denne Bog. Og jeg har takket Herren af mit inderste Hjerte for den; thi den har belært mig om Livets ypperlige Vej. Den omhandler paa en ligefrem og forstaaelig Maade Evangeliets Lærdomme, belærer mig om mine Pligter som et Medlem af Kirken, saavel overfor Kirkens Medlemmer som overfor mine Medmennesker i det Hele taget, og specielt mine Pligter overfor Staten; og lige saa vist som de Ting, der ere skrevne i Mormons Bog, ere sande, og ligesaa sikkert, som Solen skinner for os, ville Efterkommerne af de Mænd, som skreve disse Ting, eller hvis Forfædre i hvert Fald kjendte til Bogens Indhold, blive bragte til Kundskab om de frelsende Sandheder, der indeholdes i Kristi Evangelium, og komme ind i Kirken og blive talte sammen med Kirkens Folk. Herren har lovet dette, naturligvis paa Betingelse af, at de omvende sig. Men han har sagt os, at de ville omvende sig, og dette er sagt paa den mest bestemte Maade, og der er flere Millioner af dem. Disse Indianere eller, som Mormons Bog kalder dem, Lamaniter ere Arvinger til Forjættelsen, og Gud har sagt paa en bestemt Maade, at han vil give dem evige Arvelodder paa dette Land, og at de sammen med os skulle opbygge det nye Jerusalem. De skulle blive forlenede med Himmelens Kræfter, og de skulle kjende deres Forfædres Historie, som er bleven bragt til os gjennem Profeten Joseph Smith. Jeg vil læse for Eder Herrens Ord med Hensyn hertil i Pagtens Bog, thi jeg ønsker at stadfæste, hvad jeg siger, ved Herrens Ord:

„Dog skal mit Arbejde have Fremgang; thi ligesom Kundskaben om Frelseren er kommen til Verden ved Jødernes Vidnesbyrd, saaledes skal Kundskaben om Frelseren komme til mit Folk." (Pagtens Bog 4. Kap. 16. V.)

Fremdeles:

„Og netop i dette Øjemed ere disse Tavler bevarede, hvilke indeholde disse Optegnelser, at Herrens Forjættelser maatte vorde opfyldte, som han gav sit Folk."

„Og at Lamaniterne maatte komme til Kundskab om deres Fædre, kjende Herrens Forjættelser, tro Evangeliet, forlade sig paa Jesu Kristi Fortjeneste og vorde forherligede formedelst Tro paa hans Navn, at de formedelst Omvendelse maatte vorde frelste. Amen." (19. og 20. V.)

Dette blev ogsaa aabenbaret til os, før Kirken var organiseret. Denne store Missionsgjerning paahviler os. Herren forventer, at vi udføre den, og han vil holde os ansvarlige, hvis vi forsømme det. Og det er kun en lille Del af, hvad Herren forventer af os. Adspredte blandt Jordens Nationer findes tillige Guds udvalgte Folk Jøderne, der have deres Navn fra Patriarken Jakobs Søn Juda, Stammefaderen til en af de fornemste israelitiske Slægter. Hvor længe skal dette Folk vedblive at lide og at blive bespottede blandt Jordens Nationer paa

Grund af deres Forfædres Overtrædelser? Mormons Bog giver — takket være Herren — ogsaa dem Haab; og jeg beder til Herren, at han vil blødgjøre deres Hjerter for Evangeliets Modtagelse; thi der bevidnes i denne Bog, at naar den bliver givet til Verden, og dette Værk paabegyndes, skulle Jøderne begynde at tro paa Kristus og anerkjende ham som deres Forløser, den forjættede Messias. Ligesaa sikkert som det er, at de efter Jerusalems Ødelæggelse have været adspredte, ligesaa sikkert vil Herren i disse de sidste Dage samle dem igjen i det Land, der var givet deres Fædre „til evig Arv og Eje", og de skulle for bestandig tjene ham og ære ham, som deres første Forfædre gjorde; og de kunne kun komme i Besiddelse af disse evangeliske Velsignelser gjennem de Sidste-Dages Helliges Bestræbelser for at delagtiggjøre dem deri.

Saa jeg siger, Brødre og Søstre, at der er rigeligt at gjøre. Vi kunne ikke hendovne vort Liv i Zion. Vi maa ikke sige, at Herrens Værk er fuldført, og leve, som om der intet mere er at gjøre. Dette er netop, hvad Profeten i denne Mormons Bog advarer os imod, og hvad han forudsiger, at nogle af os ville sige; men vi maa vedblive at virke og udføre den os beskikkede Missionsgjerning. Disse ere de Ting, som jeg ser ligge for os i Fremtiden. Samtidig med, at vi prædike Evangeliet ude i Verden, er det vor Pligt at hjælpe dem af vore Brødre og Søstre, som komme hertil fra Jordens forskjellige Lande, saa at de ligesom vi kunne blive uafhængige Mænd og Kvinder. Hvis der ikke til Kirkens Historie knyttede sig nogen anden vigtig Kjendsgjerning end denne ene, at Tusinder og atter Tusinder ere komne her fra Europas udpinte Arbejderbefolkning, specielt fra de store Fabriksbyer, hvor de og deres Børn aldrig kunde være blevet uafhængige Mænd og Kvinder, at de ere komne her til dette forjættede Land, hvor de kunne erhverve sig Ejendom og faa Borgerrettigheder, saa er alene dette et Bevis paa denne vor Virksomheds samfundsnyttige Betydning. Gud, vor himmelske Fader, har i sin Naade forundt os at komme i Besiddelse af Ejendom og blive uafhængige under Forudsætning af, at vi ere loyale Borgere under De forenede Staters Regjering. Det er vor Pligt at hjælpe de af Kirkens Medlemmer tilrette, som have valgt at emigrere hertil fra de forskjellige Lande i Verden. Evangeliet maa vedblivende prædikes. Vi kunne ikke undlade at udføre nogetsomhelst af det, som Evangeliet kræver af os. Saa det stiller sig for mig saaledes, at endskjøndt Kirken i Begyndelsen havde store Opgaver at løse, synes der dog at være et større Arbejde for os at udføre herefter end nogensinde før i Kirkens Historie.

Vor Loyalitet skal ikke udvises overfor Kirken alene. Der er mere for os at gjøre. Vi leve her, sige vi, under den bedste Regjering i Verden, og jeg tror dette og takker Herren derfor. Vi sige, at De for-

enede Staters Regjering blev oprettet ved Inspiration fra Herren selv, og at vi ere stolte af og lykkelige ved at være amerikanske Statsborgere. Jeg har aldrig været i Stand til at fatte, at det er muligt for mig at være et godt Medlem af Kirken i Guds Øjne, undtagen jeg med Hengivenhed understøtter mit Land og dets Institutioner og viser i mine Handlinger, at jeg ærer og adlyder dets Love; paa samme Maade, som jeg virker for Udbredelsen af Evangeliets Sandheder og søger at bringe Menneskene til Kundskab derom, paa samme Maade betragter jeg det som min Borgerpligt sammen med andre Statsborgere at virke for, at vi i enhver Henseende kunne have en god og retfærdig Regjering. Kirken og Staten ere, skjøndt to forskjellige Institutioner, efter min Forstaaelse dog saa nøje forbundne, hvad mange sociale Opgaver angaa, at de ikke kunne adskilles. Jeg tror, at Kirken ikke kunde udføre meget uden Staten, og at det for de verdslige Autoriteter er overordentlig vanskeligt at administrere paa rette Maade, medmindre den borgerlige Regjering er under Paavirkning af den Religionens beroligende og forædlende Indflydelse, som Troen paa Gud og Frelseren medfører. Derfor maa vi som Sidste-Dages Hellige støtte alle politiske Planer og sociale Foretagender, som kunne gjøre Samfundsforholdene bedre. Er dette ikke rimeligt? Udøvelsen af Retfærdighed og det besindige Forsvar og Hævdelsen af Sandhedens Principper ere de fundamentale Principper i al god Regjering, og naar disse Principper angribes, er det da ikke min Pligt at opponere mod disse det politiske Samfunds Fjender? Jeg mener, at det er. Som Borgere kunne vi udraabe Goderne paa skrydende Vis. Frihedens Ideal kan fremstilles paa Lærred af dem, som dyrke Malerkunsten; den kan forherliges i Digt af Poeterne; men medmindre de Ting, vi udføre, ere i Harmoni med, hvad vi sige og hvad vi fremstille ved kunstneriske Udmalinger, ere vore Ord kun tomme Fraser og vor Kunst kun tom Kunst. Og derfor siger jeg, at saa længe der i vor store Nation findes Mænd og Kvinder, som raabe efter Brød, eller som søge Arbejde omsonst, medens andre paa gridsk Maade erhverve sig store Rigdomme og leve paa ødsel Vis; saa længe vore Fængsler ere fyldte med Mænd og Kvinder, som ikke lyde den borgerlige Øvrighed, men overtræde Lovene, der netop ere til for at værne Samfundet; saa længe der findes Mænd og Kvinder i disse frie Stater, som samtidig med, at de ignorere Lovene, smykke sig med Frihedsnavnet; saa længe der i disse De forenede Stater af Amerika findes et eneste ildeberygtet Hus, hvor Kvinder sælge deres Sjæl og Legeme for Penge; saa længe der, hvor der findes et Bedehus paa den ene Side af Gaden, samtidig findes et Djævelens Drikkehus paa den anden Side, hvis Døre altid staa aabne, og hvortil vore unge Sønner lokkes for at nyde af sjæls- og legemsfordærvende alkoholiske Drikke — jeg siger, at saa længe saadanne Forhold og sociale Tilstande existere blandt os, er der

en vigtig Gjerning for os at udføre paa det rent borgerlige Omraade, og en Gjerning, som maa udføres af enhver Mand og Kvinde, som har paataget sig vor Forløsers Navn. Jeg ønsker ikke at blive betragtet som en Agitator eller som en Mand, der gaar til Yderligheder; men, Brødre og Søstre, hvis jeg ser disse Tilstande, naar jeg rejser omkring til Byerne i vort Land, er det da min Pligt at forholde mig taus, eller er det min Pligt som en Mand, der foregiver at prædike retfærdige Principper, at henlede Opmærksomheden paa disse fordærvende Forhold, for at de kunne blive rettede? Naar Folk ved politiske Valg i Tusindvis sælge deres Stemme til visse Mænd, for at de kunne faa et stort Navn blandt Befolkningen, og disse ærgjerrige Mænd blive betroede vigtige Embedsstillinger, hvor det gjælder Eders Liv og Frihed i en Betydning, som er dybere end nogen anden, hvad der hændte ved sidste Valg i en af de største af Republikens Stater, saa synes det for mig, at der er noget væsentligt at ændre, for at en slig Ting ikke skal gjentage sig. Naar jeg ser disse samfundsnedbrydende Kræfter gjøre deres Indflydelse gjældende indenfor vort Borgersamfund lige saa virkningsfuldt, som de nogensinde tidligere have gjort indenfor de gamle Statssamfund, saa kan jeg ikke undlade at give mine Følelser Luft og sige, at jeg betragter det som min Pligt at henlede mine Medborgeres Opmærksomhed paa disse Ting, ikke for at fremføre uberettigede Bebrejdelser mod nogen, men i det Haab, at vi ved at blive gjorte opmærksomme paa disse store Samfundsfarer ville reformere Forholdene.

Det er kun et Par Dage siden, at et Skib noget udenfor Kaliforniens Kyst stødte mod en undersøisk fremstaaende Klippespids og blev sønderbrudt. Ingen vidste før, at der paa dette Punkt var en fremstaaende Klippe; men Skibets Kaptajn veed det nu! Han vidste det, saa snart han sejlede imod det. Nu spørger jeg: Vilde det have været rigtigt af ham at forlade dette Sted uden at gjøre nøjagtige Optegnelser paa Søkortet, hvor det farlige Sted var, saa at andre Søfarende herefter kunne undgaa at støde mod denne Klippe? Nej, det vilde det ikke, og han gjorde naturligvis, hvad han kunde gjøre, for at Alverdens Søfolk kunde blive advarede mod at sejle over dette farlige Punkt.

Paa samme Vis, Brødre og Søstre, hvis I ville læse Herrens oplysende Ord til os og lade Eder formane ved Profetierne, som ere indeholdte i de hellige Bøger, Herren har givet os, og hvis I ville studere de historiske Tildragelser blandt Nationerne, som have levet før vor Tid, da ville I vide, at der er kun een Ting, som sikrer Staternes Frelse, og dette er, at Retfærdighed og Sandhed gjør sig gjældende i Kirken, i Staten, paa Forretningslivets Omraade og hos hver enkelt Person, som foregiver at tjene Fædrelandet og Herren. Det er, hvad jeg ønsker at anmode Eder om med Oprigtighed og Flid at virke for som Borgere, at retfærdige, sande og ærlige Principper stedse maa

blive hævdede. Naar jeg ser det store Arbejde, som ligger for os at udføre, og jeg sammenligner det med, hvad Kirken har haft at udføre hidtil, saa føler jeg til at gjøre, hvad Indianeren gjør, naar han er sulten: han strammer Livbæltet endnu lidt mere og fortsætter tappert Kampen. Kampen mod Synd er en virkelig Kamp og maa føres med Kraft. Vi maa ikke bedrage os selv med at tænke, at Djævelen er død, thi han er meget levende. Han kjender Sandheden; han frygter den; han skjælver, men han vil ikke adlyde den og vil tilsidst blive bunden i Lænker og kastet i Afgrunden, hvor han hører til. (Joh. Aab. 20 Kap. 1.—3. V.) Der er Tusinder af Mænd i dette Land, som ligesaa lidt som Djævelen eller Lucifer kunne omvendes, fordi de med fri Villie og Forsæt vælge at være hans Agenter. Jeg vilde ønske, at de alle kunde blive bragte til Omvendelse og til at adlyde Kristi Evangelium; men hvis dette er umuligt, da betragter jeg det som min Pligt som en Borger i det politiske Samfund at medvirke til, at retfærdige Love blive vedtagne — Love, der ere tilstrækkelig milde, samtidig med, at de straffe Overtrædelser — saa at, hvis en Mand nægter at handle fornuftigt og ikke vil lade sig overbevise om Sandhedens og Retfærdighedens Krav, han da ved fysisk Magt kan blive standset i sin onde Fremgangsmaade og anbragt paa et Sted, hvor han ikke længere kan forulempe Samfundet.

Jeg beder, at Herren vil velsigne Eder, Brødre og Søstre, og lede os paa den rette Vej. Hvor dyrebar, hvor værdifuld er ikke den Aand, vi modtage fra Gud, vor Fader, og som leder os ind i al Sandhed! Jeg beder om at være vejledet ved denne Aand; jeg behøver at være i Besiddelse af denne fra Gud udstrømmende Aand, og I behøve det. Hvis I ere vejledte af Guds Aand, ville I aldrig gaa vild, men I ville føle som jeg, at i denne Kamp mod Synden maa vi ikke give op, men, hvis det er nødvendigt, ligesom Belgierne lide Døden i „Skyttegravene“; thi der er det, at vi ere, Brødre og Søstre, og i første Linie. Det er bedre at dø paa Valpladsen end at gjøre Forlig med Djævelen for at erholde Fred. Han holder ikke sine Overenskomster; han har aldrig gjort det, og han vil aldrig gjøre det; hvis vi give efter for ham den mindste Smule, komme vi let i samme Stilling som Fluen, der fanges i Edderkoppens Væv; tilsidst blive vi saa indviklede deri, at vi ikke kunne komme ud deraf, og det ender med Døden. Lad os bede Herren at hjælpe os i vor Kamp for at fremme dette herlige Værk, saa at vi maa fortsætte den gode Gjerning, indtil hans Hensigter ere fuldførte, indtil Hensigten med Kirkens Oprettelse er fuldført og indtil Staten er renset, og vi ere forberedte, baade i religiøs og borgerlig Henseende paa Kristi Komme og Oprettelsen af hans Rige paa Jorden, saa Guds Villie maa ske „paa Jorden, som den sker i Himlen“. Jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

Mandag den 15. November 1915.

Et Blik paa Missionen i Skandinavien.

I Løbet af de sidste $2^1/_2$ Maaneder har jeg aflagt et gjennemgaaende Besøg i hele Missionen og har i nævnte Tidsrum besøgt Menighederne paa Bornholm, i Sydvest-Sjælland, paa Falster, i Odense, Esbjerg, Aarhus, Randers, Aalborg, Hjørring, Frederikshavn, Kristiania, Drammen, Bergen, Trondhjem, Frederiksstad og Frederikshald; jeg har tillige aflagt mange Besøg i de Helliges Hjem; har salvet de Syge og trøstet de Sørgmodige; har været tilstede ved Dødslejet, hvor en meget elsket Datter forlod Jordelivets trange Dal; har talt ved Begravelser og i Møder saavel smaa som store; har studeret paa Herrens Lov om Dagen; og om Natten, medens Legemet efter Dagens Travlhed fandt den tiltrængte Hvile, har Aanden besøgt de hjemlige Steder og har set og samtalet med dem, som altid ere vort Hjerte saa nær. Mine Erfaringer og Oplevelser i mit Kald have været mange og afvexlende samt lærerige og interessante. Overalt er jeg bleven modtaget med den største Hjertelighed, saavel af mine Medarbejdere som af Søskende og Venner. Mit Helbred har været godt paa den lange Vandring, og Gud har i sin Naade givet mig Livets Ord at meddele de Mange, som jeg har haft Lejlighed til at bære mit Vidnesbyrd for. At beskrive den Glæde, som har lyst ud af de Helliges Aasyn under mine Besøg hos dem, er mit Sprog for fattigt til, og det samme kan siges om mine egne personlige Følelser; thi ofte er mit Hjerte blevet rørt, og Glædens og Medfølelsens Taare er rullet ned over Kinden, og i Stilhed har jeg sagt: „Herren er god, og hans Miskundhed varer evindelig" til dem, som søge ham i Oprigtighed og Ydmyghed. Hvad jeg særlig lagde Mærke til, var dette: Med Undtagelse af eet Sted i hele Missionen vare alle Møderne udmærket godt besøgte. De lokale Brødre, som nu præsidere i Grenene, havde nedlagt deres daglige Arbejde og rejst lange Veje for at overvære Konferencemøderne. Det samme var Tilfældet med mange af de Hellige. Uden Undtagelse kan det siges, at disse Mænd, der indehave Stillingen som Forstandere, have udført et meget prisværdigt Arbejde i de sidste 6 Maaneder. I et Par af Grenene havde Tilslutningen været større, end da Ældsterne fra Zion virkede paa disse Steder. Det var i Sandhed en Fryd at lytte til Rapporterne, som de aflagde; thi det fremgik deraf, at de vare fulde af Liv og Interesse for den Sag, som vi Missionærer og de ere beskikkede til at virke for. Mange ypperlige Vidnesbyrd om, hvorledes Herren er med sit Folk, bleve fremførte. Mange Syge vare saaledes blevne salvede med den hellige

Olie og havde erholdt deres tabte Helbred tilbage, og de prisede Gud derfor. En Søster, 55 Aar gammel, havde været lam i sit Legeme, fra hun var 5 Aar, men siden hun for 4 Aar siden blev døbt i Hedemarkens Gren, Norge, har hun været rigt velsignet af Herren og erholdt sin Legemsstyrke tilbage, saa at hun tilligemed sin ældre Søster kunde overvære Konferencen i Kristiania, hvor hun i hele Forsamlingens Paasyn gik frem og tilbage paa Gulvet ved egen Hjælp. Jeg talte med en ung Søster, som for et Aar siden var meget bekymret over, at hendes kjære Forældre vare misfornøjede med, at hun tilhørte vort Samfund, men som nu havde den Glæde at se begge disse hendes kjære Forældre i Kirken, og med god Udsigt til, at flere af hendes Søskende vilde følge hendes gode Exempel. Som et Hele saa jeg de Hellige i en bedre Stilling end almindelig Ligestillede i Samfundet, idet de, trods de haarde og trange Tider, vare bedre klædte, vare friskere i Udseende end mange af disse, og saa godt som alle havde Beskjæftigelse. I Særdeleshed var dette Tilfældet med Saadanne, som havde efterkommet Tiendeloven i den rette Aand og Mening, og de sagde med Herrens Tjenere fordum: „Herren har velsignet mig; jeg anerkjender hans Naade og Godhed; thi han holder tro sine Løfter.“ Søndagsskolerne ere overalt i en ypperlig Forfatning, idet Forstanderne for disse Skoler med Raadgivere samt Lærere og Lærerinder ikke spare nogen Umage for at oplyse Børnene i Evangeliets Principper. Jeg vil derfor her bede alle Forældre, som tilhøre Kirken i denne Mission, samt Forældre udenfor Kirken, om at sende deres Børn til disse vore Skoler, saaledes at Antallet af Eleverne kan blive dobbelt saa stort; og I Forældre ere selv venligst indbudte til at komme til Søndagsskolen og blive underviste i Skolens theologiske Klasse og høste rig Kundskab om Evangeliet.

De kvindelige Hjælpeforeninger gjøre deres Bedste for at afhjælpe de Fattiges Nød samt besøge de Syge og trøste de Bekymrede; disse Foreninger fortjene derfor megen Ros for det Kjærlighedsarbejde, de udføre. Ungdomsforeningerne ere ligeledes i fuld Virksomhed og afholde regelmæssige ugentlige Møder med afvexlende Program til Oplysning og Uddannelse for saavel yngre som ældre Mennesker. Et af de vigtigste Kald i Kirken fandt jeg imidlertid paa nogle Steder tildels forsømt, idet nogle af Brødrene, som ere kaldede til at virke som Lærere i Menigheden og til at besøge Medlemmerne i deres Hjem, af en eller anden Grund ikke havde opfyldt den vigtige Mission, der er betroet dem, saa nøjagtigt, som det kunde have været ønskeligt. Jeg tror imidlertid, at der i Fremtiden vil blive lagt større Iver for Dagen i den Retning. Sangkorene i hele Missionen udføre et meget prisværdigt Arbejde, og det er i Sandhed opløftende at lytte til deres inspirerende Sang, som tjener til at kalde paa de adspredte Børn af Israels Hus. Til Enhver,

der saaledes ofrer sin Tid, hvadenten det er som Leder, som Organist eller som Medlem af disse Kor, vil jeg sige: Vedbliv at virke i denne herlige Gjerning, som I ere kaldede til at udføre, og som staar i nøje Forbindelse med Forkyndelsen af Fredens Budskab til Menneskene. Husk, at Gud vil belønne Eders Flid. Alle Grenene i Missionen fra det sydligste Punkt i Danmark til Tromsø højt oppe i Norge ere i Løbet af de sidste 6 Maaneder blevne besøgte af een eller flere af Ældsterne fra Zion. Disse Mænd, som det er bleven min behagelige Lod at virke sammen med, ere alle nidkjære, gudhengivne og exemplariske Mænd, der ikke spare Tid eller Midler for at bringe Evangeliets Budskab til deres Medmennesker i disse Lande. Tilgangen af nye Medlemmer er ikke saa stor, som ønskeligt kunde være, idet kun 49 ere døbte de sidste 6 Maaneder. At tænke paa dette lille Antal bringer en vis Bedrøvelse til mit Sind, men jeg føler dog, at Herren og hans bemyndigede Tjenere i Zions Land have antaget vore Bestræbelser i det Arbejde, vi ere kaldede til at udføre i disse i saa mange Henseender vanskelige Tider.

Og nu, mine elskelige Brødre og Medarbejdere fra Zions Land, og I noble Mænd af Landets Sønner, samt alle I ædle Sjæle, der have stillet Eder under Sandhedens Banner, lader os alle tage fat med fornyet Iver og virke for Guds Sags Fremme og for Menneskenes aandelige saa vel som timelige Frelse. Værer ved godt Mod! Hav stedse i Minde, at Herren er paa vor Side; „thi han er vor Gud, og vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand leder". O, vilde dog Menneskene i Dag høre Herren deres Guds Røst!

Eders Broder i Kristo

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelser. Den 29. Oktober ankom følgende Ældster fra Zion for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission: Hans C. Petersen fra Logan, Utah, Robert J. Bischoff fra Lovell, Wyoming; Christen Sørensen fra Georgetown, Idaho, og August Jensen fra Ogden, Utah.

Hans C. Petersen beskikkedes til at virke i Kristiania Konference, Robert J. Bischoff i Bergens Konference, Christen Sørensen i Aalborg Konference og August Jensen i Kjøbenhavns Konference.

Vi byde disse Brødre hjertelig velkommen og nedbede vor himmelske Faders Velsignelser over dem og den Gjerning, som de ere kaldede til at udføre i Missionens Tjeneste i disse Lande.

Efteraarskonferencen i Kristiania.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag d. 9. Okt. Kl. 8½. Lokalet, der var smukt udstyret med Flag, Palmer og Blomster, gjorde et godt Indtryk paa de Besøgende. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder", hvorefter Ældste Andrew Dalsrud aabnede Konferencen med Bøn. Salmen: „O, min Fader, Du, som kjender" blev nu sunget. Konferencens Præsident, James F. Petersen, bød de Tilstedeværende velkommen, hvorefter Missionspræsident H. J. Christiansen gjorde nogle indledende Bemærkninger angaaende Betydningen af en Konference. De lokale Forstandere for de forskjellige Grene afgave nu deres Rapporter, Carl Andresen for Drammens Gren, Martin Halvorsen for Frederiksstad, Frants Olsen for Larvik og Skien. Samtlige Brødre bare deres ydmyge Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præsident James Petersen rapporterede Tilstanden i de øvrige Grene. Det fremgik, at, skjøndt ingen Ældster fra Zion virke i Grenene, saa vare de dog alle i særdeles god Forfatning, og mange oprigtige Mennesker undersøge Evangeliets Lære. Salmen: „Blomstre som en Rosengaard", blev nu afsungen, hvorefter Missionspræsident H. J. Christiansen talte til de Forsamlede. Han fremsatte sine Erfaringer fra Missionslivet og bar kraftige Vidnesbyrd om, at Guds Kraft følger Præstedømmet, nu, som i fordums Tid. En ældre Søster, som havde været lam i 50 Aar, men var helbredet ved Guds Kraft, var tilstede som et levende Vidnesbyrd derom.

Mødet sluttedes med Salmen: „Nærmere Gud til Dig" og Taksigelse af Ældste Edward Strømnæs.

Søndag Morgen Kl. 10 holdt Søndagsskolen sin Konference, og et herligt Syn var det at se den store Skare af festklædte Børn med de uskyldsrene Ansigter. Salmen: „Vær velkommen" blev sunget. Aabningsbøn af Broder Frants Olsen fra Larvik. Salmen: „Der er Skjønhed her paa Jord". Søster Borghild Larsen afgav Rapport over Drammens Søndagsskole. Søndagsskolerne i Frederiksstad og Larvik bleve repræsenterede ved deres respektive Forstandere. Bestyrer Joh. Larsen rapporterede Stillingen i Kristiania Søndagsskole siden sidste Konference. Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer" blev afsunget, hvorefter et interessant Program blev udført af Eleverne i Kristiania Søndagsskole.

Søster Sara Eriksen fra Drammen sang den herlige Sang: „Frelserens Fodspor".

Missionspræsidenten takkede, synlig rørt, for det gode Program, der var udført. Han opmuntrede Børnene til fortsat Flid og talte om det store, omfattende Arbejde, som de Sidste-Dages Helliges Søndags-

skole udfører. Han bad, at Guds Aand altid maatte være hos os og inspirere os til at leve ret.

Bestyrelsen for Skolen samt Lærere og Lærerinder bleve derefter foreslaaede til Opholdelse, hvilke Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Forsamlingen sang til Slut: „Jorden med sit Blomsterflor“, og de klare Barnestemmer blandede sig med de Voxnes Røster og steg som en jublende Lovsang op til Himlens og Jordens Skaber. Søndagsskole-Konferencen sluttedes derefter med Taksigelse.

Eftermiddag Kl. 2 samledes atter Søskende og Besøgende til Møde. Salmen: „Saa sikker en Grundvold“ blev sunget. Bøn af Missionspræsident Christiansen. Salmen: „O, Helligaand“ blev sungen.

Konferencepræsident James F. Petersen gav nu en samlet Rapport over hele Konferencen i de forløbne Maaneder. Der var uddelt 699 Skrifter, 286 Bøger, og 346 forskjellige Hjem vare besøgte. Der var døbt 27, velsignet 12 Børn og afholdt 508 Møder.

Ældsterne Edw. Strømnæs og And. Dalsrud fortalte om deres Besøg ude i Grenene.

Til Afvexling blev Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden“ sunget.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og gav os mange gode Raad og Formaninger, samt foreslog Kirkens Autoriteter opholdt; og Præsident James F. Petersen foreslog de stedlige Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Mødet sluttedes med Salmen: „Blæs sagte, I Storme“. Taksigelse af Broder Henrik Petersen.

Aften Kl. 7 var det store Lokale fyldt til sidste Plads af Søskende og mange Fremmede. Ligeledes var Sangkoret talrigt tilstede. Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme“ blev sunget, hvorefter Ældste And. Dalsrud indledede Mødet med Bøn. Salmen: „O, Brødre, lad os henrykt smile“ blev sunget.

Præsident James F. Petersen udtalte sin Glæde over, at der var saa mange tilstede, og bød dem alle velkommen, hvorefter Tiden blev givet til lokal Ældste Frants Olsen fra Larvik, som bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet og bevidnede, at Kirkens Organisation var den samme nu som paa Kristi og Apostlenes Tid. Søster Sara Eriksen sang derefter en Solo. Præsident James F. Petersen bevidnede, at Evangeliet var gjengivet til Jorden, og at Evangeliets herlige Naadegaver bleve skjænkede de Sidste-Dages Hellige. Sangkoret sang en smuk Sang, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte til de Forsamlede. Han sammenlignede „Mormonismen“ eller det af Gud i vore Dage oprettede Frelserværk med den moderne, tomme Kristendom.

Mødet sluttedes med Salmen: „Zions Børn afryster Sorgen“ og Taksigelse af Ældste Edw. Strømnæs.

Mandag d. 11. Kl. 8½ afholdt de unge Mænds og Kvinders

Uddannelsesforeninger samlede et Konferencemøde. Mødet aabnedes med Salmen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt" og Bøn af den hidtidige Præsidentinde for de unge Kvinders Forening, Søster Maghild Matsen. Salmen: „O, hører I Slægter paa Jorden et Ord" blev sunget.

Konferencepræsident James F. Petersen foreslog de forsamlede Søskende at løse den gamle Bestyrelse for den kvindelige Hjælpeforening, grundet paa Præsidentindens Emigration; og den nye Bestyrelse blev foreslaaet og enstemmig godkjendt, nemlig Mina Kristiansen som Præsidentinde, med Søstrene Mina Larsen som første og Jenny Fris som anden Raadgiver. Sekretær Søster Bergliot Grinaker gav derefter Rapport over den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed.

Søster Ruth Matsen og Br. Otto Gebhardt afgave ogsaa Rapporter som Sekretærer henholdsvis for de unge Kvinders og de unge Mænds Foreninger.

Præsidenten for de unge Mænds Forening, Br. Henrik Petersen, omtalte Hensigten med disse Uddannelsesforeninger. Derefter blev et særdeles godt Program udført, bestaaende af forskjellige Emner, Sang, Musik og Deklamationer.

Missionspræsident Christiansen takkede for den smukke Udførelse af Programmet. Han fremhævede Nødvendigheden af at udvise Bestemthed i alle Ting og lagde os paa Sinde at erindre vore Bønner. Han nedbad Herrens rigeste Velsignelse over de Unges Foreninger. Salmen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom" blev sunget, hvorefter Ældste And. Dalsrud sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 5 havde den kvindelige Hjælpeforening dækket et festligt Bord i det lille Lokale og indbød alle de tilrejsende Søskende fra Grenene samt Ældsterne at komme tilstede og nyde af de gode Ting, og en hyggelig Tid tilbragtes. Ligeledes holdt samme Forening Tirsdag Aften en smuk Afskedsfest, ved hvilken den hjerteligste Stemning gjorde sig gjældende. Der blev serveret Chocolade og Julekage, og de Tilstedeværende bleve forlystede med et interessant afvekslende Program, der var en værdig Afslutning paa en herlig Konference.

James F. Petersen,
Konferencesekretær.

Henrik Petersen,
Sekretær ved Møderne.

Tankesprog.

„Man har Pligter mod sig selv", siges der ofte af Mennesker, der aldrig erkjende, at de have Pligter overfor Andre.

— Hvis Livet skal være lyst og smilende, saa kan man ikke tage det alvorligt nok.

Vidnesbyrd af Apostel Abraham O. Woodruff,
afgivet i Salt Lake City den 4. April 1904.

Jeg føler mig meget taknemmelig til Herren, fordi jeg er i Besiddelse af et Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk, en Overbevisning om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, Verdens Forløser, og at Joseph Smith var guddommelig befuldmægtiget af vor himmelske Fader i de sidste Dage til at paabegynde hans Værk, der blandt Folkene har vakt saa megen Opmærksomhed og Interesse baade for og imod.

Vi ønske at tjene Gud og holde hans Befalinger, og vi overlade til Herren Resultaterne af vor Virksomhed. Ved at gjøre dette ville vi blive retfærdiggjorte saavel i Herrens Øjne som i alle gode Menneskers. Vi forvente, at der vil blive gjort Modstand mod dette Værk, men samtidig forvente vi tillidsfuldt, at Gud i Fremtiden som i det Forbigangne vil beskytte os, hvis vi gjøre vor Pligt. Vi agte ikke at omforandre vore Troslærdomme paa en saadan Maade, at vi derved kunne vinde vore Modstanderes Venskab. Den nuværende forstyrrede Tilstand i Kristenhedens Lande med de forskjellige stridende Sekter giver en praktisk Illustration til at belyse, hvorledes Evangeliet vilde blive, hvis det blev beskaaret og forandret, saa at det kunde antages af al Retfærdigheds Fjende. Evangelietræet, som i Tidens Midte blev plantet af Jesus selv, og som blev passet og næret af ham og hans Efterfølgere, blev senere beskaaret for mange af dets Lemmer og Grene for at tilfredsstille de Ugudeliges Ønsker, indtil Træets skjønne Symmetri ikke fandtes mere. Præstedømmet blev taget til Gud. Mangfoldige af dem, der med oprigtig Hengivenhed havde forsvaret de rene Lærdomme, som Gud havde aabenbaret, vare dræbte paa forskjellige Maader, fordi de ikke vilde tilbagekalde og benægte det Vidnesbyrd, som Gud, den evige Fader, havde givet til dem. Disse trofaste Sjæle holdt paa, at vi maa frygte Gud mere end Menneskene, og at vi maa opfylde vore Forpligtelser overfor Gud; naar vi gjøre det, kan det ikke undgaas, at vi derved tillige blive gode Statsborgere. De, som holde Herrens Befalinger, ville sikkert derved blive til Gavn for et hvilketsomhelst Samfund, hvori de leve. Mange Folk gyse ved Tanken om Gjenvordighed, i Særdeleshed, naar den rammer dem personlig. De ville maaske ikke føle sig ængstelige, hvis Pinen rammer en anden, men naar de selv trues, blive de, hvis de ere tilbøjelige til at udvise Svaghed og Tvivl angaaende dette Værk, meget bange. De ønske selv at være fri for Forfølgelse. Alt, hvad de ønske, er en jævn, banet Vej, en velplaneret Vej, bestrøet med Roser, ad hvilken de kunne skride frem uden at behøve at overvinde Forhindringer. Vi paastaa, at dette Værk er guddommeligt; men hvis vi forvente at modtage Belønningen for at være lydige imod

Gud, saa maa vi ogsaa forvente at komme til at arbejde haardt for at fremme det. Hvis vi skulle vinde den store Belønning, vil det ikke være muligt for os at undgaa Kampen, men det vil være nødvendigt for os at være tapre i Vidnesbyrdet om Jesus, i at forsvare Retfærdighed og i at opfylde vore Pligter mod Gud og vore Medmennesker i enhver Henseende. Naar jeg ser Mennesker, som ere opfyldte af Frygt, hver Gang det ser ud til, at der kan møde os Gjenvordigheder, tænker jeg altid paa Apostlerne i Tidens Midte, eller med andre Ord Apostlerne paa Kristi Tid. Jeg tænker paa, hvorledes de, hellere end at benægte Sandheden af det Vidnesbyrd om Kristus, som Herren havde givet dem, underkastede sig den mest forsmædelige Død.

Hvad vi Sidste-Dages Hellige ere stolte af med Hensyn til dette Værk, er, at de Principper, som Værket hviler paa, ere aabenbarede fra Gud til Menneskene, og at det i Modsætning til de forskjellige af Mennesker iværksatte Organisationer ikke har været nødvendigt at sammenkalde en Konvention til at „revidere“ vore Trosartikler for at bringe dem i Overensstemmelse med Menneskenes Ønsker og Villie. Denne Kjendsgjerning har været et af de væsentlige Særpræg ved dette Værk, som formedelst den Værket medfølgende aandelige Indflydelse har indgivet de Hellige Kraft til at bestaa alle Prøvelser, som have mødt dem paa deres Vej, hvilket de have glædet sig overmaade ved.

Om end al Jorden og Helvede skulde angribe dette Værk, vil det dog have Fremgang, thi det bærer Guddommelighedens Stempel. Det er Guds Værk og ikke et Værk af Mennesker. Dette er mit ydmyge Vidnesbyrd, kjære Brødre og Søstre, og jeg fryder mig ved at bære det i Jesu Kristi Navn.

Dødsfald.

Søster Mathilde Eklund døde den 12. Oktober 1915 i Frederiksstad, Norge, kun 22 Aar gl. Hun blev begravet den 18. Oktober under stor Deltagelse af Slægt og Venner og Søskende, af hvem hun var højlig elsket.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)